

Ελληνικά – Greek

Τι είναι δυνατό...

Του Τζον Σόρτελ

Πνευματικά δικαιώματα © 2004 έως 20 21

Αυτή είναι μια ιστορία που θα σας εκπλήξει και ίσως σας δυσκολεύει να αποδεχτείτε αυτό που πραγματικά συνέβη. Εάν έχετε δοκιμάσει ένα « θαύμα όπως το » συμβάν τον εαυτό σας , ή ήταν μάρτυρας σε ένα , τώρα ξέρετε ότι δεν είστε μόνοι και ότι ' s ok για να μιλήσουμε γι' αυτό. Πολλά από αυτά τα θαύματα συμβαίνουν και οι άνθρωποι τα απορρίπτουν λόγω της στάσης των γύρω τους. Wasμουν ευλογημένη με μια μητέρα που πίστευε στα θαύματα και το καλλιέργησε μέσα μου.

Αυτό υποκλέπει « t απλά μια ιστορία, το » s μια ευκαιρία για σας να μάθετε ότι όλα είναι δυνατά στη ζωή σας. Μέσα από την ιστορία θα μιλήσω για το τι έμαθα και πώς κατάφερα να εξασκήσω και να αναπτύξω αυτές τις δεξιότητες , τις οποίες πιστεύω ότι όλοι έχουμε.

Δεν μαντεύω απλώς τι χρειάζεται , αν και νωρίς στη ζωή μου εμπιστεύτηκα αυτό που διαισθητικά γνώριζα και στην ηλικία των 28 άρχισα να ασκώ ενεργά , να εξασκώμαι και να αναπτύσσω αυτές τις δεξιότητες σε σημείο που αυτή η ιστορία όχι μόνο ήταν δυνατή , αλλά ίσως, ίσως, ακόμη και αναπόφευκτο . Πρόθεσή μου είναι να σας δείξω ότι μπορείτε να μάθετε αυτές τις δεξιότητες και να δημιουργήσετε αλλαγές στη ζωή σας, ανεξάρτητα από τις συνθήκες στις οποίες βρίσκεστε .

Εάν ενδιαφέρεστε να ανακτήσετε τον έλεγχο της ζωής και των συνθηκών σας, διαβάστε παρακάτω και επικοινωνήστε μαζί μου, ώστε να ξεκινήσουμε τη διαδικασία και για εσάς. Εάν έχετε ήδη τον έλεγχο των πάντων και είναι ομαλή η ιστιοπλοΐα για εσάς, τότε είστε σαν εμένα. Δεν έψαχνα κάτι παρόμοιο με αυτό που προσφέρω εδώ , γιατί ήμουν ήδη επιτυχημένος και δημιουργούσα μικρότερα θαύματα ήδη στη ζωή μου. Αυτό που κατάλαβα είναι ότι αυτό που προσφέρθηκε σε μένα όταν ήμουν 28 επιτρέπουν δ μένα εύκολα τους άλλους διδάξει να κάνει ακριβώς αυτό που κάνω. Μεγάλο μέρος της ζωής μου θα μιλούσα για αυτό σε άλλους και δεν ήταν σε ένα μέρος που να αποδέχονται ή να καταλαβαίνουν αυτό που μοιράζομαι. Αυτό ίσως και εσύ. Με μερικούς από εμάς, το μάθημά μας είναι να γίνουμε καλύτεροι στο να μοιραζόμαστε με άλλους αυτό που ήδη γνωρίζουμε. Για πολλούς από εσάς η προτεραιότητα είναι να μάθετε αυτές τις πληροφορίες μόνοι σας .

Ο, τι κι αν είναι για εσάς, σας διαβεβαιώνω ότι υπάρχει αξία εδώ για εσάς, ακόμη και αν σπάσετε τον πάγο ότι τα πράγματα που νομίζαμε ότι ήταν αδύνατα είναι στην πραγματικότητα πιθανά και μπορούν ακόμη και να γίνουν πιθανά...

Εντάξει, η ιστορία είναι ότι αποκοιμήθηκα στο τιμόνι του αυτοκινήτου μου και έπεσα πάνω σε ένα κοντάρι και εκείνο το βράδυ κατέληξα στη μονάδα εντατικής θεραπείας και το ιατρικό προσωπικό δεν περίμενε ότι θα ζήσω τη νύχτα. Την επόμενη μέρα ήθελα να βγάλω το 1,5 από

τους πνεύμονές μου και μερικά άλλα όργανα .... 2,5 μέρες αργότερα βγήκα από το νοσοκομείο χωρίς χειρουργείο.

Ετσι .....

Τι είναι δυνατόν όταν .....

- Ξέρω τον δικό μου σκοπό
- Εμπιστεύομαι τον εαυτό μου σε σημείο που είμαι πρόθυμος να ακολουθήσω το πάθος και την επιθυμία της καρδιάς μου και εκτιμώ τη δική μου ευαισθησία και έμπνευση

Η ζωή πριν από το τροχαίο

Για όλη μου τη ζωή ήξερα ότι θα βοηθούσα τους ανθρώπους να εμπιστεύονται τον εαυτό τους και την εσωτερική τους διαίσθηση. Έχω αρχίσει μια διδασκαλία ανθρώπων των επιχειρήσεων, όπου έχουν έρθει από, όπου πηγαίνουν και γιατί είναι εδώ, την κατανόηση τους εαυτούς τους πνευματικά. Θα είχαν διδάξει αυτή τη φορά μέρος από το 1987 .

Αντί να αναπτύξω αυτήν την πνευματική επιχείρηση, αποσπάστηκα και ξεκίνησα μια άλλη επιχείρηση .

Όταν η επιχείρησή μου μεγάλωνε και πραγματικά απογειωνόταν, ήταν επειδή επικεντρώθηκα στο να βοηθήσω τους ανθρώπους με την υγεία τους ενώ εργάζομαι επιμελώς για τη δική μου υγεία. Πήρα απίστευτα ισχυρά συμπληρώματα διατροφής και μοιράστηκα με όλους τα αποτελέσματά μου (που μπορεί να ήταν αποτέλεσμα αυτών των συμπληρωμάτων) .

Αφού άρχισα να παίρνω αυτά τα συμπληρώματα, τα πράγματα φάνηκαν να αρχίζουν να αλλάζουν στο σώμα μου. Έμαθα πριν από πολύ καιρό, όταν κάποιος παίρνει συμπληρώματα και ότι δεν έχουν παρατηρήσει καμία διαφορά τότε τα συμπληρώματα μπορεί να είναι ανεπαρκής για την εν λόγω ανάγκες άτομο. Παρακολουθώντας τη ζωή των ανθρώπων της αλλαγής, και να δούμε σης τους φαίνεται να ανακτήσουν την υγεία τους και να απαλλαγούμε ding τον εαυτό του πόνου, που είχαν έρθει για να δεχτεί απλά, ήταν πολύ έμπνευση για μένα. Είχα περάσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου με πόνο και κανείς δεν ήταν σε θέση να εξηγήσει μερικές απλές αλήθειες, που όταν τις εφάρμοσα, έκαναν τεράστια διαφορά στην υγεία μου. Θενταν τότε που επικεντρώθηκα πολύ στο να βοηθήσω όποιον ήθελε ποτέ τη βοήθεια.

Έδωσα στον εαυτό μου μια υπόσχεση ότι όταν το υπόλοιπο εισόδημά μου από αυτήν την επιχείρηση υγείας έφτανε τα \$ 5000 το μήνα, θα επέστρεφα για να βοηθήσω τους ανθρώπους να κατανοήσουν τον εαυτό τους πνευματικά και το ταξίδι στη ζωή. Το εισόδημά μου συνέχισε να αυξάνεται πέραν των \$ 10.000 το μήνα και είχα ξεχάσει την υπόσχεσή μου. Όλη μου η εστίαση είχε γίνει για τη δημιουργία περισσότερου εισοδήματος. Κάπως έτσι άρχισα να ακούω τους ανθρώπους γύρω μου που το επίκεντρό τους στη ζωή τους ήταν το χρήμα. Δεν συνειδητοποίησα ότι ήμουν εκτός πίστας για αυτό **που** ήθελα να κάνω **στη** ζωή **μου** .

Πόσο συχνά συμβαίνει ότι αυτό που φωνάζει η καρδιά μας, το αναβάλλουμε μέχρι να συμβεί κάτι άλλο. Για τους περισσότερους ανθρώπους σήμερα, αυτό συχνά σχετίζεται με τα χρήματα.

Τότε ήταν που... ..

Τροχαίο ατύχημα 29 Ιουνίου 2003

Διευκόλυνα ένα στρατόπεδο ηγεσίας για τους ηγέτες στον τομέα της υγείας μας εκείνο το Σαββατοκύριακο στην ύπαιθρο. Όλοι ήταν κουρασμένοι και πήγαν για το σπίτι το απόγευμα της Κυριακής.

Έφυγα περίπου στις 4 το απόγευμα καθώς είχα ραντεβού στο δρόμο για το σπίτι για δείπνο με μερικούς πελάτες. Η Lynette (η τότε σύζυγός μου), η Helen (η αδερφή μου) και μερικές άλλες συνέχιζαν να επιμένουν ότι έχω κάποιον να ταξιδεύει μαζί μου για να μου κάνει παρέα. Wasμουν πολύ σαφής ότι επρόκειτο να πάω μόνη μου.

Ξεκίνησα με μεγάλη διάθεση πραγματικά ευχαριστημένος με τη δουλειά που είχαμε κάνει το Σαββατοκύριακο. Το Σαββατοκύριακο είχε ως στόχο να βοηθήσει τους ανθρώπους να είναι υπεύθυνοι για την επιτυχία τους και να συνειδητοποιήσουν ότι έχουν τον έλεγχο των αποτελεσμάτων στη ζωή τους.

Έφτασα σε μια πόλη περίπου μία ώρα στο ταξίδι τριών ωρών και ένιωθα πολύ κουρασμένος και νυσταγμένος. Στην άλλη άκρη αυτής της πόλης με πήρε ο ύπνος στο τιμόνι. Προφανώς ακολουθούσε κάποιος και μου είπαν ότι άρχισα να πλέκω, αλλά έμεινα στην άκρη του δρόμου και άρχισα επίσης να επιβραδύνω.

Το αυτοκίνητό μου βγήκε στον δρόμο μέσω της αντίθετης κίνησης και όταν χτύπησα στο χαντάκι στην άλλη πλευρά του δρόμου, ο αερόσακος φούσκωσε και ξύπνησα. Όταν οι αερόσακοι φουσκώνουν το αυτοκίνητο γεμίζει με μια λευκή σκόνη και έτσι δεν μπορούσα να δω τίποτα. Δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί δεν μπορούσα να δω τίποτα.

Επειδή δεν μπορούσα να δω τίποτα απολύτως, δεν είχα ιδέα πού να κατευθύνω το αυτοκίνητο και χτύπησα ένα κούτσουρο στη δεξιά μου πόρτα, κατευθύνθηκα προς τα αριστερά περισσότερο και στη συνέχεια χτύπησα ένα ανάχωμα με ένα σωλήνα μέσα (ένας δρόμος) και έσκασαν τα δύο μπροστινά ελαστικά. Στη συνέχεια, χτύπησα ένα δοκάρι στα δεξιά μου και έστριψα πιο αριστερά. Ένιωσα το αυτοκίνητο να πηγαίνει στην άκρη ενός μεγάλου αναχώματος προς τα κάτω. Αυτή ήταν μια βαθιά αποστράγγιση "V". Wasμουν στο κάτω μέρος της αποχέτευσης με κατεύθυνση κατά μήκος της.

Η σκόνη του αερόσακου είχε πλέον χαμηλώσει αρκετά για να βλέπω τον πόλο ηλεκτρικής ενέργειας να ανεβαίνει μπροστά μου ... πολύ γρήγορα. Προσπάθησα να απομακρυνθώ και το αυτοκίνητο δεν ανταποκρίθηκε καθόλου στο τιμόνι (διαπίστωσα αργότερα ότι τα ελαστικά είχαν σκάσει).

Τη στιγμή που είδα τον στύλο να ανεβαίνει, η ζωή μου πέρασε από τα μάτια μου. Είδα τη Lynette (τότε γυναίκα) και την Amber (κόρη 3 ετών) και τον σκοπό μου και ήξερα ότι δεν ήταν η ώρα μου να πεθάνω.

Είπα στους αγγέλους μου επιτακτικά

"Αυτό δεν είναι, οι εποχές μου δεν έχουν τελειώσει!"

Τη στιγμή που το είπα αυτό, ένα λευκό φως μπήκε στο αυτοκίνητο από πάνω και με περικύκλωσε σε έναν στρόβιλο και με τύλιξε σε ένα κουκούλι προστατευτικής ενέργειας. Ταυτόχρονα μου δόθηκε ένα όραμα για το αυτοκίνητο να χτυπάει στον στύλο και να έρχεται να ξεκουραστεί μαζί μου και μετά να περπατάω στο μπροστινό μέρος του αυτοκινήτου με δύο άντρες να βοηθούν, ο ένας από τις δύο πλευρές μου. Τότε ήξερα ότι θα ήμουν εντάξει.

Χαλάρωσα και παραδόθηκα στο ατύχημα, γνωρίζοντας ότι θα ήμουν εντάξει. *Δεν φοβόμουν καθόλου και το εμπιστευόμουν απόλυτα* .

Έμεινα συνειδητός όλη την ώρα και καθώς το αυτοκίνητο ξεκουράστηκε ήξερα ότι ο τραυματισμός στο στήθος μου ήταν σοβαρός, αλλά ποτέ δεν επέτρεψα, ούτε για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, οποιαδήποτε σκέψη ότι θα πεθάνω. Εμπιστεύτηκα το όραμα που έλαβα από την ομάδα των πνευματικών βοηθών μου που απομακρύνθηκαν από το ατύχημα και ήμουν εντάξει.

Το αυτοκίνητο χτύπησε τον στύλο (η αστυνομία εκτιμούσε 85 χλμ./Ωρα) στο κέντρο του μπροστινού μέρους του αυτοκινήτου και στη συνέχεια ξεκουράστηκε. Το άτομο που με ακολουθούσε είπε ότι επιτάχυνα τον πόλο. Προφανώς αυτό συμβαίνει καθώς οι άνθρωποι δεν συνειδητοποιούν ότι έχουν πιέσει το γκάζι και όχι το φρένο.

Το αυτοκίνητο ξεκουράστηκε και πάλεψα απεγνωσμένα να εισχωρήσω αέρα στους πνεύμονές μου. Liketan σαν να τυλίχτηκα (αργότερα διαπίστωσα ότι οι πνεύμονές μου γέμιζαν αίμα).

Δεν υπήρχε αίμα πουθενά. Στην πραγματικότητα, η μόνη περικοπή που έλαβα από το ατύχημα ήταν μια μικρή τομή στη δεξιά μου κνήμη που έτρεξε μόνο ένα εκατοστό αίματος.

Δύο άντρες ήρθαν τρέχοντας δίπλα μου στο αυτοκίνητο και φώναξα ότι το αυτοκίνητο είχε πάρει φωτιά (η σκόνη από τον αερόσακο έμοιαζε με καπνό) προσπάθησαν να ανοίξουν την πόρτα του αυτοκινήτου και πετάχτηκαν προς τα πίσω από ηλεκτροπληξία.

Καταλάβαμε ότι το αυτοκίνητο ηλεκτρίστηκε από την μπαταρία του αυτοκινήτου.

Τώρα μπορούσα να πάρω μικρές ανάσες.

Πήρα τρυφερά ένα ρολό μετρητών \$ 700 που είχα στην κονσόλα και το κινητό μου τηλέφωνο.

Προσπάθησαν αρκετές φορές να ανοίξουν την πόρτα μέχρι να ανοίξουν την πόρτα των οδηγών βάζοντας τα δάχτυλά τους στην κορυφή της πόρτας όπου είχε λυγίσει και στη συνέχεια τράβηξαν. Όλη την ώρα που κρατούσαν την πόρτα αντιμετώπιζαν ηλεκτροπληξίες. Κάθε πάνελ στο αυτοκίνητο είχε λυγίσει. Το αυτοκίνητο ήταν αρκετά πιο κοντό! Η πόρτα του οδηγού είχε επίσης καταστραφεί από ένα κολόβωμα στο χαντάκι.

Μόλις η πόρτα ήταν ανοιχτή, είπαν να μην αγγίζουν κανένα μεταλλικό μέρος. Έτσι, στριφογύρισα πολύ προσεκτικά γύρω από την ίντσα σε ίντσα και βγήκα μόνος μου. Οι δύο άντρες πήραν ένα χέρι ο καθένας και με οδήγησαν στο μπροστινό μέρος του αυτοκινήτου όπου κάθισα. Αυτό συνέβη ακριβώς όπως το όραμα που είχα.

Κnewξερα μέσα μου ότι αν ξαπλώσω θα πεθάνω. Κnewξερα ότι αν έμεινα καθισμένος θα ήμουν εντάξει. Κάθισα με τα γόνατά μου ψηλά και τα χέρια μου κρατούσαν το στήθος μου και το κεφάλι μου έγερσε μπροστά. Τη στιγμή που κάθισα άρχισα να διοχετεύω ενέργεια στο σώμα μου και είδα στο μυαλό μου τα πάντα μέσα να επιδιορθώνονται καλύτερα από πριν. Κάθε δευτερόλεπτο επικεντρωνόμουν στη δουλειά που είχα στο χέρι να ξαναφτιάξω το σώμα μου.

Τα αυτοκίνητα σταματούσαν παντού.

Αερόσακοι είναι αναποτελεσματικές σε πολλαπλές ατύχημα σύγκρουσης, δεδομένου ότι αναπτύσσουν με την πρώτη κρούση, η οποία στην περίπτωσή μου ήταν το χαντάκι και όχι όταν το χρειάζομαι. Ο αερόσακος τότε ήταν άχρηστος όταν χτύπησα τον στύλο (στην πραγματικότητα υπήρχαν μπουλόνια που έβγαιναν έξω από το τιμόνι όπου το χτύπησα).

Wastan 5 το απόγευμα της Κυριακής το χειμώνα, ακόμα λίγο φως αλλά έκανε κρύο, συννεφιασμένο με ένα κρύο αεράκι που φυσούσε.

Ο κόσμος ήρθε τρέχοντας.

Μια γυναίκα ήρθε σκυμμένη δίπλα μου και είπε ότι ήταν νοσοκόμα. Μου έκανε πολλές ερωτήσεις, τις οποίες θυμάμαι ότι είπα καλά, αλλά πονούσα πολύ και δυσκολευόμουν να αναπνεύσω.

Κάποιος έβαλε μια ασημένια "κουβέρτα διαστήματος" γύρω μου για ζεστασιά. Το κρύο αεράκι φυσούσε στην πλάτη μου.

Η Lynette ταξίδευε περίπου μία ώρα πίσω μου, οπότε ήξερα ότι έπρεπε να της τηλεφωνήσω. Κnewξερα επίσης ότι δεν ήταν ακόμα σε εμβέλεια κινητής τηλεφωνίας. Στο αυτοκίνητό της ήταν η Άμπερ, η Απρίλ (κόρη του θεού) και η αδερφή μου η Ελένη που ήταν πολύ έγκυος με δίδυμα.

Χτύπησα και άφησα μήνυμα, «Γεια σου γλυκιά μου, απλώς να σε ενημερώσω ότι είχα μια μικρή φάρσα και με πάνε στο νοσοκομείο για έλεγχο. Όλα είναι καλά.»

Στη συνέχεια, πήρα τηλέφωνο τον Μάικλ, έναν στενό μου φίλο που ήταν στο στρατόπεδο και ζούσε στην πόλη που είχα μόλις περάσει, η οποία ήταν μόλις 10 λεπτά μακριά.

Πήρα τηλέφωνο και είπα:

«Μάικλ, είχα ένα σοβαρό τροχαίο ατύχημα και χρειάζομαι τη βοήθειά σου. Η Lynette θα είναι εδώ σύντομα και σε χρειάζομαι όταν φτάσει εδώ, είμαι σε τέτοια και τέτοια απενεργοποίηση.»

"

Ο Μάικλ έφτασε στη σκηνή σε περίπου 10 λεπτά

Ζήτησα από τον Μάικλ να ψάξει για τους δύο άντρες που με έβγαλαν από το αυτοκίνητο καθώς ήθελα να τους ευχαριστήσω. Ο Μάικλ επέστρεψε σε μένα και είπε ότι η NOBOBY έπρεπε να αγγίξει το αυτοκίνητο καθώς ο στύλος που χτύπησα είχε 66.000 βολτ και ότι οι μονωτές είχαν σπάσει και τα 3 καλώδια βραχυκύκλωναν στον στύλο και περνούσαν από το αυτοκίνητο. Είπε ότι όποιος άγγιζε το αυτοκίνητο πιθανότατα θα πέθαινε.

Κινήθηκε μέσα στο πλήθος και ρώτησε τους πάντες αν ήξεραν ποιοι ήταν οι δύο τύποι που με έβγαλαν έξω. Δεν τα βρήκε και οι άνθρωποι είπαν ότι κανείς δεν είχε φύγει από το σημείο του ατυχήματος.

Η αστυνομία έφτασε και με ρώτησε αν ήμουν μόνος στο αυτοκίνητο. Είπα αυτόματα «Όχι» χωρίς να σκέφτομαι καθόλου γιατί με ρωτούσαν. Έφυγαν και επέστρεψαν και με ρώτησαν ξανά αν ήμουν μόνος στο αυτοκίνητο και πάλι είπα «Όχι». Γύρισαν για τρίτη φορά και

ρώτησαν με μεγάλη ανησυχία τη φωνή τους «υπήρχε κανείς στο αυτοκίνητο μαζί σας;». Κατάλαβα γιατί με ρωτούσαν καθώς έψαχναν ένα σώμα. Was μου εκπληκτος που είπα Όχι και τώρα είπα "Όχι, δεν υπήρχε κανείς στο αυτοκίνητο μαζί μου".

Το ασθενοφόρο έφτασε.

Ο αξιωματικός του ασθενοφόρου μου έκανε μερικές ερωτήσεις. Στη συνέχεια, αποφάσισε ότι έπρεπε να πάω στο μεγάλο νοσοκομείο της κοντινότερης πόλης

Οι αστυνομικοί του ασθενοφόρου προσπάθησαν να με ξαπλώσουν στη σπονδυλική στήλη. Με είχαν μεταφέρει μόνο 2 εκατοστά προς τα πίσω και φώναζα να σταματήσω. Ο πόνος ήταν απίστευτος και ήξερα ότι δεν μπορούσαν να με χαμηλώσουν έτσι εξαιτίας όλης της έντασης στο σώμα μου. Στη συνέχεια με έφεραν ξανά στην όρθια θέση.

Έπρεπε να κρατήσω το σώμα μου σφιχτά για να το προστατέψω με τα εμφανή σπασμένα πλευρά. Κnew ξερα ότι αν με κατέβαζαν με τον τρόπο που ήθελαν να συμβεί κάτι τρομερό, που μπορεί να οδηγήσει ακόμη και στον θάνατό μου.

Στο κεφάλι μου ρώτησα τους αγγέλους μου "τι θα κάνω;"

Οι Άγγελοί μου είπαν ότι έπρεπε να είμαι σταθερός και να αναλάβω και να τους πω τι να κάνουν. Οι Άγγελοί μου μου είπαν, «επαναλάβετε στους ανθρώπους αυτό που λέμε σε εσάς».

Επανέλαβα λοιπόν πολύ σταθερά στον άνδρα του Ασθενοφόρου αυτό που μου έλεγαν οι άγγελοί μου αλλά δεν του είπαν από πού προέρχονταν οι οδηγίες,

«Αυτό θα κάνουμε, μερικοί άνδρες θα κρατήσουν τη σπονδυλική στήλη κάθετα δυνατά στην πλάτη μου και θα συνεχίσουν να πιέζουν όλο και πιο δυνατά μέχρι να μπορέσω να χαλαρώσω όλους τους μυς μου (οι οποίοι ήταν εξαιρετικά σφιγμένοι από το να κρατάω σώμα μαζί) και θα επέτρεπα στον πίνακα να πάρει όλο μου το βάρος. Όταν νιώθω χαλαρός και αφήνω τους μυς μου, τότε θα ακουμπούσα πλήρως στον πίνακα. Στη συνέχεια, στο σήμα μου, μπορείτε να αρχίσετε να κατεβάζετε τον πίνακα πολύ αργά και ομαλά, ώστε να μην σφίξω ξανά τους μυς μου. Μόλις χαμηλώσω, τότε μπορείτε να με κολλήσετε κατά μήκος της σανίδας. Αυτό θα διαρκέσει περίπου 15 λεπτά »

Συγκεντρώθηκα ψυχικά καθώς αφήνοντας να φύγω σε αυτό το σημείο έπρεπε να εμπιστευτώ αυτούς τους ανθρώπους και τους αγγέλους μου εντελώς. Κnew ξερα ότι έβαζα τη ζωή μου στα χέρια τους. Το έκαναν αυτό και είπα να αρχίσω να κατεβάζω εμένα και την σανίδα αλλά έπρεπε να είναι ομαλή και αργή! Πέρασε λίγο. Μόλις με κατέβασαν, τους είπα να με τοποθετήσουν με ίντσα κατά μήκος της σανίδας.

Το έκαναν αυτό και μετά με ανέβασαν στο τρόλεϊ.

Ο άνδρας νοσοκόμος ήρθε πίσω μαζί μου.

Μια φορά στο Ασθενοφόρο είπε ότι θα μου δώσει μορφίνη και είπα «Όχι».

Με ρώτησε "δεν πονάς;" Είπα, "πόνος όπως δεν μπορούσες να φανταστείς, πόνος απίστευτος".

"Γιατί λοιπόν δεν θέλετε καμία μορφίνη;" ρώτησε.

Απάντησα «Ο πόνος είναι το μόνο πράγμα που με γειώνει στον πλανήτη γη. Θα κη ο w στην καρδιά μου ότι αν η μορφίνη είχε ότι θα παρασύρει απλά μακριά στο θάνατο. Θα κη ο v τον πόνο i s μου κρατώντας θεμελιωμένη πάνω στη γη, κρατώντας με παρόντες στο γεγονός ότι ακόμα ha ve ένα φυσικό σώμα».

«Θέλω να» είμαι μαζί του »όταν φτάσουμε στο νοσοκομείο και να μπορέσουμε να νιώσουμε τι μου συνέβαινε για να τους πω ακριβώς τι συνέβαινε». Το Λέγοντας αυτό έβαζα επίσης τον εαυτό μου στο μέλλον ότι θα έφτανα στο νοσοκομείο ζωντανός και έτοιμος να δώσω ζωτικές πληροφορίες στο προσωπικό. Ποτέ δεν σκέφτηκα να πεθάνω . Τις επόμενες μέρες λοιπόν μιλούσα συνεχώς για το μέλλον μου και τι θα συνέβαινε. Δεν ήταν συνειδητή επιλογή, αλλά αποτέλεσμα της ακλόνητης πεποίθησής μου ότι θα ζήσω.

{Σαν παιδί συχνά κουνούσα τα δάχτυλα των ποδιών μου και πονούσα με αυτόν τον έντονο πόνο. Μια μέρα ρώτησα τον άγγελο μου πώς μπορώ να εξαλείψω αυτόν τον πόνο, ο άγγελος μου είπε "δεν μπορείς να εξαλείψεις τον πόνο αλλά μπορείς να τον αποδεχτείς, να είσαι ένα με αυτόν, να συνειδητοποιήσεις ότι έχει μια λειτουργία". Σκέφτηκα λοιπόν, ποιος είναι ο σκοπός του πόνου; Συνειδητοποίησα ότι ο πόνος ήταν να μου πει ότι κάτι δεν πάει καλά και ότι η περιοχή του σώματός μου χρειάζεται προσοχή. Έτσι ρώτησα ξανά τον άγγελο μου "Είναι ο πόνος ένας δείκτης μιας περιοχής στο σώμα μου που χρειάζεται προσοχή;" Η απάντηση ήταν «Ναι».

Στη συνέχεια, ρώτησα: «οπότε αν αναγνωρίσω ότι ο πόνος έχει κάνει τη δουλειά του και τώρα έχω πλήρη επίγνωση της προσοχής που χρειάζεται η περιοχή και αρχίσω να κάνω τις απαραίτητες ενέργειες, τότε δεν υπάρχει πλέον ανάγκη για τον πόνο;» η απάντηση ήταν «Ναι». Ξεκίνησα να το ασκώ ως παιδί, υποθέτω ότι δεν ήμουν πάνω από 10 ετών τη στιγμή που είχα αυτή τη συνομιλία με τους πνευματικούς βοηθούς μου (άγγελοι) και αυτό που είχα μάθει για τον πόνο λειτούργησε. Κατάλαβα για τη διοχέτευση ενέργειας σε μια περιοχή που χρειαζόταν θεραπεία όπως κατάλαβα για την τοποθέτηση των χεριών και πόσο ισχυρό ήταν αυτό για θεραπεία. Θα μπορούσα να κόψω το δάχτυλο του ποδιού μου και να αποδεχτώ αμέσως το μήνυμα του πόνου και να αναλάβω δέσμευση

- 1) αποδεχτείτε το μήνυμα του πόνου και ευχαριστήστε τον που έκανε τη δουλειά του,
- 2) διοχετεύει ενέργεια στην περιοχή
- 3) χαλαρώστε τελείως, απομακρύνετε κάθε σκέψη ότι ο πόνος «πονάει» μόνο ότι στέλνει ένα μήνυμα που έχει γίνει πλέον αποδεκτό.
- 4) Ο πόνος μειώνεται αμέσως και συχνά εξαφανίζεται εντελώς. }

Ο άντρας του ασθενοφόρου που ήταν μαζί μου είπε ότι η διαδρομή ήταν δύσκολη μέχρι την επόμενη μικρή πόλη και είπα εντάξει.

Ταξιδέψαμε αργά και χωρίς σειρήνες (δεν είμαι σίγουρος για τα φώτα)

Η διαδρομή ήταν αργή και επίπονη.

Ένωσα κάθε χτύπημα και κάθε κίνηση ήταν εξαιρετικά επώδυνη. Έμεινα επικεντρωμένος στο πώς ήθελα να είναι το σώμα μου, σε φόρμα, υγιές, δυνατό και καλά. Οραματιζόμουν το σώμα μου ως θεραπευμένο και πλήρες.

Λίγο μετά που ξεκινήσαμε για το νοσοκομείο χτύπησε το κινητό μου και είδα ότι ήταν το ραντεβού μου στο οποίο πήγαινα όταν είχα το ατύχημα. Είπα ότι έπρεπε να πάρω το τηλέφωνο. Έπρεπε να την ενημερώσω ότι δεν θα ερχόμουν καθώς εκείνη και η οικογένειά της με περίμεναν για δείπνο. Είπε ότι δεν θα αναιρέσει το στήριγμα για το λαιμό. Καθώς χτυπούσε το τηλέφωνο είπα πολύ αυστηρά να το αναιρέσω και είπε μόνο αν υποσχεθώ ότι δεν θα κουνήσω το κεφάλι μου. Είπα Ναι και το ξεκλείδωσε. Πήρα το τηλέφωνο και είπα ότι δεν θα μπορέσω να κλείσω το ραντεβού μας και ότι θα πρέπει να ξαναπρογραμματίσω για δύο εβδομάδες και αυτή εντάξει. Ζήτησα συγγνώμη και είπα αντίο. Υποσυνείδητα το καθιέρωνα ότι είχα κάτι να πάω καθώς ήμουν **απολύτως** σαφής ότι θα συνέλθω και θα είμαι σε αυτό το ραντεβού σε μια εβδομάδα περίπου.

Μίλησα επίσης στο κινητό με τον Μάικλ.

Έφτασα στο νοσοκομείο ταυτόχρονα με τη Lynette και την Amber. Και ο Μάικλ έφτασε επίσης με το αυτοκίνητό του.

Καθώς μπήκα μέσα, άκουσα το αρσενικό ασθενοφόρο να λέει στις νοσοκόμες για μένα, αλλά δεν μπόρεσε να καταλάβει τίποτα που είπα.

Μασταν στο τμήμα επειγόντων περιστατικών.

Theyθελαν να μου κόψουν τα ρούχα και τους είπα ότι δεν θα τους αφήσω να μου κόψουν το πουκάμισο πόλο, καθώς το πουκάμισο που φορούσα ήταν ένα πολύ σημαντικό πουκάμισο για μένα και ήθελα να συνεχίσω να το φοράω. Μου εξήγησαν πόσο δύσκολο θα ήταν να το βγάλουμε και είπα εντάξει, ας ξεκινήσουμε.

Πονάω πάρα πολύ να το κατεβάσω καθώς έπρεπε να σηκώσω τα χέρια μου και να τα στρίψω.

Είχα σπασμένα πλευρά και κάταγμα στο στέρνο και ακόμα κανένα φάρμακο για τον πόνο.

Η Άμπερ και η Λινέτ μπήκαν και η Άμπερ πήρε το χέρι μου και με ρώτησε «Μπαμπά, θα είσαι καλά;»

Σε αυτό το σημείο όλοι σταμάτησαν και επικράτησε απόλυτη σιωπή καθώς περίμεναν την απάντησή μου.

Γύρισα το κεφάλι μου και την κοίταξα στα μάτια και είπα δείχνοντας όλες τις νοσοκόμες και τους γιατρούς γύρω μου «βλέπετε όλους αυτούς τους ανθρώπους να τρέχουν;» «Ναι» απάντησε η Άμπερ.

"Τρέχουν όλοι γιατί σε αυτό το σημείο δεν συνειδητοποιούν ότι θα είμαι εντάξει!"

Θα μπορούσατε να ακούσετε μια πτώση καρφίτσας σε εκείνο το δωμάτιο επειγόντων περιστατικών. Κανείς δεν μετακινήθηκε ή είπα τίποτα για ίσως 15 δευτερόλεπτα.

Η Άμπερ χαμογέλασε και χαλάρωσε και συνεχίσαμε πιασμένοι χέρι χέρι.

Δεν ήταν συνειδητά *προσπαθεί* να μιλήσει θετικά και συνειδητά χρησιμοποιεί τεχνικές όπως μιλώντας για μένα στο μου μέλλον, αλλά αυτό είναι ό, τι συνέβη, οι περισσότεροι συζητήσεις και σκέψεις που είχα ήταν για μένα είναι στο μου μέλλον να κάνει κάτι με κάποιον. Δεν το συνειδητοποίησα παρά μόνο λίγα χρόνια αργότερα, ότι αυτό ήταν που είχα κάνει.

Έχω κάνει πολλή δουλειά χτίζοντας την εσωτερική μου πειθαρχία για να μιλήσω δυναμικά και θετικά για τις συνθήκες στις οποίες βρέθηκα.

Δεν άφησα καμία αρνητικότητα να μπει στη συνείδησή μου. Wasμουν πρόθεση να φέρω όλους τους γύρω μου στη σφαίρα μου «έτσι θα γίνει». Ένιωσα μια τεράστια υποστήριξη από το πνεύμα και ένιωσα πνεύματα να υπάρχουν γύρω μου. Ένιωσα καθαρή και καθαρή με την όρασή μου. Υπήρχε πλήρης απουσία φόβου. Συνέχισα να πιστεύω ότι όλα θα πάνε καλά.

Πιστεύω ότι αυτό που έκανα είναι δυνατό για όλους είτε πιστεύετε στον Θεό, τον Ιησού, τον Βούδα, τον Μωάμεθ, το Πνεύμα ή οποιονδήποτε ή κανέναν. Στην πραγματικότητα είναι το βάθος της σύνδεσης με τον Θεό σας, ή τον εαυτό σας, που καθιστά δυνατή ό, τι είναι αυτό που φαντάζεστε.

Αυτό μπορεί να συμβεί μόνο όταν έχετε επιτρέψει στον εαυτό σας να είναι ευάλωτος και έχετε επιτρέψει στον εαυτό σας να αγαπά τον εαυτό σας άνευ όρων. Αυτό πραγματικά χρειάζεται κάτι, ειδικά θάρρος.

Απαιτεί την απομάκρυνση κάθε αντίστασης.

{Όταν αντιστέκομαι, στην πραγματικότητα εστιάζω στο αντικείμενο στο οποίο αντιστέκομαι. Αυτό που έρχεται προς το μέρος μου έλκεται για κάποιο λόγο και δεν ξέρω ποιος είναι ο λόγος τις περισσότερες φορές. Όταν αντιστέκομαι σε κάτι, σταματώ να το βιώνω. Αυτό το πράγμα στο οποίο αντιστέκομαι είναι μέρος του θεμελίου που μου επιτρέπει να χτίσω το μέλλον μου στην κορυφή του. Όταν δεν το επιτρέπω στη ζωή μου, τότε η ζωή μου μπαίνει σε ένα μοτίβο συγκράτησης και αυτό που αντιστέκομαι συνεχώς ανεβαίνει.

Υποσυνείδητα συνεχίζω να προσελκώ την εμπειρία που θα με βοηθήσει να γίνω ο άνθρωπος που πρέπει να γίνω κάποια στιγμή στο μέλλον μου, αυτό το άτομο θα μπορεί να αντιμετωπίσει μια μελλοντική κατάσταση για την οποία δεν είστε έτοιμοι εδώ και τώρα.

Πόσο συχνά φτάνουμε σε ένα μέρος της ζωής μας και λέμε στον εαυτό μας «Αυτή η εμπειρία που είχα στο παρελθόν με βοήθησε να είμαι έτοιμος για αυτήν την επόμενη περιπέτεια στη ζωή μου». Όταν αγκαλιάζω τις εμπειρίες που έλκονται στη ζωή μου, κινούμαι στη ζωή με ελευθερία και ευκολία και καταλήγω στο σωστό μέρος την κατάλληλη στιγμή.

Μερικές φορές αντιστεκόμαστε στον λόγο που μας δίνουν οι ΑΛΛΟΙ για να κάνουμε κάτι, συνήθως επειδή είναι ο λόγος τους, και τους ωφελεί και όχι εμάς. Όταν ψάχνω, και φυσικά θα βρω, τον λόγο μου για μια συγκεκριμένη εμπειρία, τότε αγκαλιάζω την εμπειρία και σταματώ να αντιστέκομαι.

Μερικές φορές αντιστέκομαι επειδή δεν είμαι ξεκάθαρος για τον μεγαλύτερο σκοπό μου και αυτό είναι σαν να με σπρώχνουν στο σκοτάδι όταν δεν βλέπω τίποτα και δεν ξέρω τι έχω μπροστά μου.

Σκεφτείτε το... όταν δεν ξέρω τι υπάρχει μπροστά μου, τότε θα θέλω να κινηθώ πιο αργά, αλλά αν ξέρω τι είναι μπροστά μου και είναι σκοτεινά, τότε θα μπορώ να προχωρήσω πιο σίγουρα.

Όταν αναλογίζομαι μια εμπειρία που είχα την οποία αντιμετώπισα δυναμικά και αναρωτιέμαι «τι με προετοίμασε για αυτή τη στιγμή;» τότε θα έχω εμπνεύσεις που με βοηθούν να καταλάβω, να δω, να γνωρίσω και να αισθανθώ πώς αυτή η προηγούμενη εμπειρία με έκανε να είμαι έτοιμος για την εμπειρία που τώρα σκέφτομαι.

Διδάσκω αυτά τα πράγματα για αρκετές δεκαετίες και δούλεψα για το *Living it* . }

Ξάπλωσα εκεί για λίγο κρατώντας την Άμπερς από το χέρι και μιλώντας με τη Λινέτ.

Κάποια στιγμή με οδήγησαν με τη μηχανή στη μία πλευρά του τμήματος επειγόντων περιστατικών και είχα δύο νοσοκόμες να στέκονται πάνω μου, μία στις δύο πλευρές του τρόλεϊ. Μιλούσαν μεταξύ τους και ο ένας έλεγε ότι είχε πρόβλημα να μείνει έγκυος. Άκουγα και είπα "μπορώ να σε βοηθήσω σε αυτό!" Και οι δύο φαίνονταν αρκετά σοκαρισμένοι! Εξήγησα ότι διανέμουν καταπληκτικά προϊόντα υγείας και υπέροχα προϊόντα προσωπικής φροντίδας που μπορεί να την βοηθήσουν. Εξήγησα ότι αυτά ήταν τα προϊόντα που τάζαν το σώμα μου αυτή τη στιγμή για να το βοηθήσουν να αναδομηθεί και ότι αυτά δεν ήταν συνηθισμένα προϊόντα. Εξήγησα τη σημασία της απομάκρυνσης των τοξινών από το

σώμα της και να σταματήσω να βάζω περισσότερα. Εξήγησα ότι πολλά προϊόντα προσωπικής φροντίδας μπορεί να έχουν δυνητικά επιβλαβή συστατικά. Εξήγησα επίσης ότι το φαγητό μας δεν έχει το ίδιο επίπεδο διατροφής με αυτό που είχε κάποτε.

Εξήγησα ότι πολλά ζευγάρια έμειναν επιτυχώς έγκυα αφού ξεκίνησαν με αυτά τα προϊόντα και αυτά τα ζευγάρια σκέφτηκαν ότι μπορεί να ήταν τα προϊόντα που έκαναν τη διαφορά. Της έδωσα λοιπόν τον αριθμό τηλεφώνου μου και της πρότεινα να με καλέσει σε λίγες μέρες και να της οργανώσω το προϊόν. Το έκανα σαν να ήμουν απλώς ξαπλωμένος στο τρόλεϊ έτοιμος να πάω σπίτι. Πήρε τον αριθμό μου αλλά δεν μου τηλεφώνησε...

Έκαναν σάρωση γάτας και πολλές ακτινογραφίες. Εξακολουθούσα να επιμένω σε καμία μορφίνη μέχρι να τελειώσουν οι ακτινογραφίες.

Στη συνέχεια έκαναν ξανά όλες τις ακτινογραφίες και σάρωση γάτας, δεν ξέρω γιατί.

Θυμάμαι κατά τη διάρκεια της πρώτης παρτίδας ακτινογραφιών που σκεφτόμουν τον πόνο και αγωνιζόμουν να μείνω συνειδητός. Όταν μου είπαν ότι έπρεπε να τα κάνουν ξανά, θυμάμαι να χαλαρώνω και απλά να το αποδέχομαι και να πηγαίνω σε ένα μέρος Zen. Δεν θυμάμαι πολλά για την πρώτη παρτίδα ακτίνων X, αλλά θυμάμαι τη δεύτερη σάρωση γάτας και τις ακτινογραφίες αρκετά καθαρά.

Η αδερφή μου Ελένη μπήκε και μίλησε, όπως και ο Μάικλ, αλλά επειδή ήταν τα επείγοντα επέτρεψαν να μπαίνει μόνο κάθε φορά εκτός από την Άμπερ και επέτρεψαν στη Λινέτ να μπει μαζί της.

Συνομίλησα για πράγματα, δεν μπορώ να θυμηθώ άλλα παρά βεβαιώθηκα ότι η συζήτηση αφορούσε κανονικά καθημερινά πράγματα, ΤΠΟΤΑ για το ατύχημα ή την κατάστασή μου.

Ίμουν πάντα σαφής και αφοσιωμένος στο πώς θα εξελιχθεί.

Wastan πολύ αργά, νομίζω ότι ήταν γύρω στα μεσάνυχτα, όταν με πήγαν στη Μονάδα Εντατικής Θεραπείας, σε αυτό το στάδιο νομίζω ότι έλαβα μορφίνη καθώς δεν θυμάμαι τον πόνο.

Μια από τις φίλες μου αδελφές ήταν νοσοκόμα στην εντατική σε αυτό το νοσοκομείο και είπε στην αδερφή μου εβδομάδες αργότερα ότι ο χειρουργός είπε στη νοσοκόμα που με φροντίζει να με κάνει να νιώσω άνετα καθώς θα πεθάνω κάποια στιγμή τη νύχτα...

Με σήκωσαν στο μαλακό κρεβάτι και ο γιατρός μου έκανε μια ένεση μορφίνης ακριβώς πάνω από το στέρνο. Είπε "Αυτό θα σας βοηθήσει να κοιμηθείτε".

Του είπα: «Δεν θα κοιμηθώ, έχω πάρα πολύ δουλειά να κάνω». Με κοίταξε περίεργα και με ρώτησε "τι εννοείς;" Απάντησα "έχω σώμα να ξαναφτιάξω !!"

Συνεχώς διοχέτευα ενέργεια στο σώμα μου σε όλα τα μέρη που χρειάζονταν θεραπεία. Επικεντρώθηκα και φαντάστηκα τα εσωτερικά όργανα να ανοικοδομούνται και να «είναι φυσιολογικά». Το έκανα συνεχώς, όλη τη νύχτα. Δεν κοιμήθηκα ποτέ με το κλείσιμο του ματιού... πολύ απασχολημένος.

Η Lynette, η Amber, η April, η Helen και ο Michael ήρθαν όλοι χωριστά για να πουν καληνύχτα. Έκανα ένα σημείο να πω ότι θα τους δω το πρωί, κράτησα τη συζήτηση για αυτούς και για το πού έμεναν. Είχαν κλείσει ένα μοτέλ και είχαν φάει ήδη δείπνο. Είπα καληνύχτα και

τους είπα ότι τους αγαπώ και ότι θα είμαι εντάξει. Wantedθελα να τους καθησυχάσω, ώστε να μην ανησυχούν καθώς ήξερα ότι θα ήταν εντάξει.

Συνομίλησα με τη νοσοκόμα στο τέλος του κρεβατιού, δεν θυμάμαι τις συνομιλίες. (μπορεί να θυμάται).

Κάποια στιγμή είπα ότι έπρεπε πραγματικά να ουρήσω. Μου έδωσε το μπουκάλι και όσο κι αν προσπάθησα δεν μπορούσα να ουρήσω μέσα του ξαπλωμένη . Είπε ότι αν δεν μπορούσα να το διαχειριστώ τότε θα έβαζαν έναν καθετήρα. Είπα ότι δεν πρόκειται να συμβεί!

Προσπάθησα για πάνω από μία ώρα να κατουρήσω στο μπουκάλι αλλά δεν τα κατάφερα. Δεν είχα ουρήσει από την ώρα του γεύματος την Κυριακή, περισσότερο από 15 ώρες νωρίτερα.

Τότε μου ήρθε η ιδέα να σηκωθώ όρθια. Ρώτησα τη νοσοκόμα «Μπορείς να με βοηθήσεις να σηκωθώ;» και ρώτησε «για τι;» Είπα "θα σηκωθώ και θα κατουρήσω" και εκείνη είπε "σε καμία περίπτωση δεν σε αφήνω να σηκωθείς!"

Είπα "στέκομαι όρθιος, είτε μπορείς να με βοηθήσεις να σηκωθώ από το κρεβάτι είτε το κάνω μόνος μου!"

Στη συνέχεια με βοήθησε και χρειάστηκαν περίπου 5 λεπτά για να με σηκώσουν.

Εκεί στεκόμουν στο ημι -σκοτάδι κρατώντας τη στάση με το αριστερό μου χέρι και ουρούσα στο μπουκάλι που η νοσοκόμα κρατούσε για μένα.

Το γέμισα και άρχισε να ξεχειλίζει στο πάτωμα. Μου είπε «περίμενε και θα πάρω άλλο μπουκάλι» είπα «σε καμία περίπτωση δεν σταματάω, δεν έχω ιδέα πότε θα μπορέσω να το ξανακάνω». Δεν ήθελα να σταματήσω τη ροή. Το μπουκάλι συνέχισε να ξεχειλίζει σε όλο το πάτωμα.

Η νοσοκόμα άρχισε να γελάει και είπε «Δεν έχω δει ποτέ κανέναν να γεμίζει ένα από αυτά! Υποθέτω ότι θα πρέπει απλώς να το σκουπίσω! »

Χαμογέλασα στον εαυτό μου καθώς το γέλιο σε αυτό το σημείο δεν ήταν επιλογή. Αυτό το γέλιο που είχα μέσα μου ήταν σημαντικό για μένα.

Χρειάστηκαν άλλα 5 λεπτά για να επιστρέψω στο κρεβάτι. Η νοσοκόμα και εγώ αρχίσαμε να κουβεντιάζουμε περισσότερο και τη θυμάμαι να ρωτάει τι έκανα για το οποίο έπρεπε να είμαι ξύπνιος. Εξήγησα γιατί δεν κοιμόμουν και τη δουλειά που έκανα.

Συγκεκριμένα διοχέτευα ενέργεια γύρω από το σώμα μου, βλέποντας το σώμα μου να ακτινοβολεί με έντονο φως και να γεμίζει τις περιοχές που στερούνται φωτός ή δεν ήταν τόσο φωτεινές όσο οι άλλες.

Έτσι το έκανα.

Κοίταξα έξω στο σύμπαν και φαντάστηκα τα χέρια μου να απλώνονται στο σύμπαν σαν να έβγαζα το σύμπαν σε μια αγκαλιά. Κάνοντας αυτό, τράβηξα ενέργεια, τόσο πολύ που ξεχειλίζει συνεχώς τα χέρια μου, έτσι κάθε σκούπισμα φανταζόμουν μια απόλυτη αφθονία αυτής της ενέργειας, έτσι ήξερα ότι υπήρχε ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ από ό, τι χρειαζόμουν για τον εαυτό μου. Φαντάστηκα να έρχεται στην κορυφή του κεφαλιού μου στην επίφυση (στο στέμμα) και να το μετακινεί γύρω από το σώμα μου εκεί που ένιωθα ότι χρειαζόταν. Το είδα χρησιμοποιώντας τους σωρούς θρεπτικών συστατικών που είχε αποθηκεύσει το σώμα μου σε διάφορα σημεία του σώματός μου, από τα υπέροχα συμπληρώματα που είχα πάρει. Για μερικά χρόνια οι άνθρωποι μου έλεγαν "Γιατί παίρνετε τόσα πολλά συμπληρώματα;" και συνήθιζα να χαμογελάω και να λέω "Γιατί μπορώ". Κάθε φορά που με ρωτούσαν απλώς εμπιστευόμουν

τον εαυτό μου και συνέχιζα να τα παίρνω. Μόνο μετά το ατύχημα συνειδητοποίησα πόσο σημαντική ήταν η λήψη συμπληρωμάτων για την πρόληψη και σε περίπτωση ατυχημάτων. Οι περισσότεροι άνθρωποι έχουν έλλειψη θρεπτικών συστατικών και έτσι σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης όταν το σώμα τους χρειάζεται άμεσα πρώτη ύλη για εργασίες επισκευής, τότε το σώμα πρέπει να απομακρύνει από κάπου αλλού που δεν θεωρεί ζωτικής σημασίας. Πιστεύω ότι αυτό είναι αναπόσπαστο κομμάτι της επιβίωσής μου .

Μερικές φορές κατά τη διάρκεια της νύχτας έστηνα μια τεράστια χοάνη και ζήτησα από τους αγγέλους μου να διοχετεύσουν αυτήν την ενέργεια για μένα και να την στείλουν κάτω από τη χοάνη. Με αυτόν τον τρόπο θα μπορούσα να αφιερώσω περισσότερο χρόνο στο να φανταστώ το σώμα μου να ξαναχτίζεται και να κάνει όλες τις δραστηριότητες στο μέλλον μου που νόμιζα ότι ΠΙΘΑΝ ήθελα να κάνω.

Πήγα για ένα ταξίδι στα Ιμαλάια στο Νεπάλ στα μέσα της δεκαετίας του ογδόντα και το αγάπησα τόσο πολύ και πάντα ήθελα να επιστρέψω. Από τη στιγμή που γεννήθηκε η Άμπερ, της έδειξα τις διαφάνειες του ταξιδιού και μίλησα για το πόσο υπέροχο θα είναι όταν το πάμε μαζί όταν είναι περίπου 20 ετών και είμαι σχεδόν εξήντα. Πάντα ήξερα ότι θα έπρεπε να είμαι νέος στην καρδιά για να το κάνω αυτό και να έχω ένα ισχυρό υγιές σώμα. Το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου ήμουν άρρωστος ή πόνο με πολύ άσχημη πλάτη ή πονοκεφάλους κλπ. Το είδα ως την ευκαιρία μου να ξαναφτιάξω το σώμα μου ΚΑΛΥΤΕΡΑ από ότι ήταν. (Ποτέ δεν αναφέρθηκα στο «πριν από **το ατύχημα** » νωρίτερα στη ζωή μου ..)

Εκείνο το βράδυ στην εντατική ήταν το πιο συγκεντρωμένο που ήμουν ποτέ και επίσης το μεγαλύτερο που ήμουν συνεχώς.

Το επόμενο πρωί ο χειρουργός του θώρακα έφτασε και είχε πολύ κόσμο (γιατρούς) μαζί του , γύρω στα 12 . Υποθέτω ότι ήταν έκπληκτοι που ήμουν ακόμα ζωντανός.

Στάθηκε στο τέλος του κρεβατιού μου και κοίταξε το χάρτη μου. Με κοίταξε ψηλά και μου είπε "έχεις αρκετά σοβαρούς τραυματισμούς" .

Τον κοίταξα πίσω και του είπα «έτσι είναι...». Ίμουν σαφής ότι δεν αποδέχτηκα την υπόθεση της δήλωσής του.

Μου απάντησε «εγώ θα πρέπει να πάρουν ένα και μισό πνεύμονα s και τη σπλήνα σας. Όταν λειτουργώ, θα είμαι σε θέση να αξιολογήσω εάν πρέπει να κάνω κάτι άλλο ».

Τον κοίταξα και τον έδειξα και του είπα "είσαι ο χειρουργός του θώρακα σωστά;"

Απάντησε "Ναι"

Και πάλι δείχνοντας το δάχτυλό μου προς το μέρος του , του είπα αμέσως "καλά, η δουλειά σου είναι να μου πεις τι πρέπει να κάνω για να μην συμβεί ποτέ". Όταν μου είπε επεσήμανα να μου τον εαυτό και στη συνέχεια πίσω σε αυτόν για το υπόλοιπο της ποινής.

Όλοι μαζί του έκαναν ένα βήμα πίσω.

Με κοίταξε για μερικά λεπτά, σιωπηλά, ζητούσα από τους αγγέλους μου να βεβαιωθούν ότι πήρε τις πληροφορίες που χρειαζόταν, και στη συνέχεια είπε ήσυχα και ήρεμα: «Βάλε τις νοσοκόμες να σου δείξουν πώς να κάνεις έναν υποστηριζόμενο βήχα και θέλω να βήξετε όσο περισσότερο αίμα μπορείτε. Θέλω επίσης να περπατάτε αναπνέοντας βαθιά και να βήξετε όσο περισσότερο αίμα μπορείτε ».

Είπα εντάξει".

Έφυγε και εγώ και η νοσοκόμα απλά κοιταχτήκαμε.

Είχα κάταγμα στο στέρνο και σπασμένα πλευρά ...
Η ιδέα του βήχα και της βαθιάς αναπνοής... ..

Ξάπλωσα εκεί για μια ώρα μαζεύοντας το κουράγιο να σηκωθώ και να περπατήσω.
Τότε είπα στη νοσοκόμα ότι χρειάζομαι τη βοήθειά της για να σηκωθεί από το κρεβάτι και μου είπε «δεν σου επιτρέπω να σηκωθείς».
Είπα "Ο γιατρός είπε ότι πρέπει να σηκωθώ και να περπατήσω και να αναπνεύσω βαθιά και αυτό είναι που θα κάνω".
Είπε κατηγορηματικά "δεν εννοούσε τώρα"
Απάντησα: «Το κάνω τώρα και μπορείτε είτε να με βοηθήσετε να σηκωθώ είτε να σηκωθώ μόνος μου».

Είχε ένα ελαφρύ χαμόγελο στο πρόσωπό της και προχώρησε να με βοηθήσει. Χρειάστηκαν περίπου 5 λεπτά για να με βοηθήσουν να σηκωθώ και να σηκωθώ. Μου φάνηκε πολύ επίτευγμα να στέκεσαι εκεί. Ξεκίνησα ΠΟΛΥ ΣΙΓΑ. Ένα βήμα κάθε 5 δευτερόλεπτα. Ανέπνεα βαθιά και βήχα αίμα όπως είχα κάνει μερικές φορές ήδη στο κρεβάτι. Κάθε φορά που βήχα αίμα σταματούσα. Στη συνέχεια έφυγε πάλι. Είχα απομακρυνθεί περίπου 15 βήματα από το κρεβάτι και εξαφανίστηκα εντελώς. Δεν μου είχε μείνει ενέργεια και γύρισα και δεν μπορούσα να πιστέψω πόσο μακριά φαινόταν το κρεβάτι. Αντιμετώπισα τα 15 βήματα πίσω στο κρεβάτι όπως είχα κάνει και το προηγούμενο βράδυ. Βάλτε το βλέμμα μου σε αυτό και απεικονίστε το σώμα μου να ανταποκρίνεται. Ξαναπήγα στο κρεβάτι και ξάπλωσα εκεί αναρρώνοντας.
Το σώμα μου ήταν απίστευτα αδύναμο. Έχω τρέξει αρκετούς μαραθώνιους στη ζωή μου και αυτά τα δεκαπέντε βήματα με εξάντλησαν περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο από τους μαραθώνιους.
Στο ατύχημα κάθε μυς στο σώμα μου είχε χάσει τη δύναμή του και ήταν σαν να ήμουν μωρό που έπρεπε να ξαναφτιάξει τη δύναμη του κάθε μυός.
Συνέχισα να εργαζομαι διοχετεύοντας ενέργεια στο σώμα μου και φαντάζομαι ότι το σώμα μου ξαναχτίζεται.
Η νοσοκόμα καθόταν ακόμα στο τέλος του κρεβατιού μου και με παρακολουθούσε όπως έκανε η άλλη όλη τη νύχτα.

Μετά από μια ώρα είπα ότι ήμουν έτοιμος να τα ξανακάνω όλα. Με βοήθησε και ξεκίνησα. Κατέληξα να κάνω έναν ολόκληρο γύρο γύρω από τη μονάδα εντατικής θεραπείας. Για άλλη μια φορά επέστρεψα στο κρεβάτι μου τελείως ξοδεμένος.

Καθώς ήμουν ξαπλωμένη εκεί, η νοσοκόμα με ρώτησε: «Καταλαβαίνεις πόσο τυχερός είσαι;»
Απάντησα: "Μάλλον όχι, γι 'αυτό μάλλον μου κάνεις την ερώτηση"

Είπε: «Υπάρχει ένα πράγμα που ονομάζουμε ταχύτητα θανάτου για ορισμένα τροχαία ατυχήματα , αυτό σημαίνει ότι για αυτήν την ταχύτητα και πάνω από όλα πεθαίνουν όλοι στο αυτοκίνητο . Για μετωπικές συγκρούσεις σε ακίνητο αντικείμενο (σαν πόλος) η ταχύτητα θανάτου είναι εξήντα χιλιόμετρα/ώρα. Αυτή την εβδομάδα είχαμε δύο ξεχωριστά άτομα εδώ που είχαν ακριβώς το ίδιο ατύχημα με εσάς, μετωπική σύγκρουση κατευθείαν σε έναν στύλο. Και οι δύο έκαναν εξήντα χιλιόμετρα την ώρα και οι δύο πέθαναν, όμως εσείς κάνατε 85 χλμ./Ωρα και ζήσατε. Είσαι αρκετά τυχερός ».

Κnewξερα ότι δεν ήταν τύχη, αλλά επίσης ένιωσα ότι δεν ήθελε να μάθει πώς το έκανα. Ξάπλωσα εκεί και ρώτησα τους αγγέλους μου «πώς έζησα και αυτοί όχι;» Η απάντηση από αυτούς ήταν σαφής και ήταν "ζητήσατε βοήθεια" Τους ρώτησα πίσω, "τι έκαναν οι άλλοι;" Είπαν «ότι s ee ο πόλος έρχονται και λένε«Ω, όχι !! Θα πεθάνω!" και πεθαίνουν ».

Ξάπλωσα εκεί και το σκεφτόμουν για λίγο.

Σκέφτηκα όλη τη δουλειά προσωπικής ανάπτυξης που είχα κάνει στον εαυτό μου κατά τη διάρκεια των δεκαετιών και πόσο πρόθεση είχα να ανακαλύψω τα όριά μου (ή το απεριόριστο του εαυτού μου) και πώς είχα μάθει να εμπιστευόμαι τον εαυτό μου και τι ένιωθα. Σκέφτηκα όταν μεγάλωνα πώς ανησυχούσα τόσο πολύ για το τι σκέφτονταν όλοι οι άλλοι για μένα και αν έκανα το «σωστό». Σκέφτηκα πολλά πράγματα. Ξερα ότι δεν ήταν τύχη ...

Κοίταξα πίσω στη ζωή μου και συνειδητοποίησα τις επιλογές που είχα κάνει όταν όλοι μου έλεγε να μην κάνω κάτι που **θα** δεν άρεσε, αλλά ήξερα ότι ήταν σωστό για **μένα** . 5 χρόνια μετά το ατύχημα έκανα μια εκπαίδευση στην επιχείρησή μου για περίπου 100 άτομα και άρχισα να λέω την ιστορία της εποχής που έκανα καταδύσεις στον ουρανό, στη συνέχεια στη μέση της προπόνησης ξαφνικά συνειδητοποίησα ότι αν δεν είχα πάει για καταδύσεις στον ουρανό πιθανόν να πέθανε στο ατύχημα. Στάθηκα στο μπροστινό μέρος του δωματίου εμφανώς συγκινημένος και ένιωσα ότι εκτιμώ τη δύναμη και την προθυμία μου να συνεχίσω με αυτό που ξέρω στην καρδιά μου ότι είναι κατάλληλο για μένα. Επιτρέψτε μου να μοιραστώ μαζί σας την ιστορία...

Πίσω στα μέσα της δεκαετίας του ογδόντα (στα είκοσι μου) ζούσα σε μια μεγάλη πόλη της επαρχίας Βικτόρια και ένα βράδυ έβλεπα μια από αυτές τις εκπομπές τρόπου ζωής και υπήρχε ένα τμήμα στο Tandem sky diving όπου κολλάς σε κάποιον που έχει κάνει μερικές χιλιάδες άλματα για να ξέρουν τι κάνουν και μετά πηδάς από ένα τέλεια καλό επίπεδο και πέφτεις κατακόρυφα στην ελεύθερη πτώση της γης. Wantedθελα να κάνω καταδύσεις στον ουρανό για χρόνια, αλλά ήξερα ότι αν το έκανα μόνη μου, πιθανότατα θα πέθαινα. Είχα μια άσχημη αίσθηση για το καλώδιο που δεν λειτουργούσε και το άνοιγμα δεν ανοίγει. Έτσι, με τις καταδύσεις στον ουρανό δεν χρειάστηκε να ανησυχώ για αυτό καθώς το έμπειρο άτομο θα μπορούσε να χειριστεί οποιαδήποτε κατάσταση.

Τηλεφώνησα στον τηλεοπτικό σταθμό το επόμενο πρωί και ανακάλυψα πού έκαναν το tandem jumping. Outsidetαν έξω από το Σίδνεϊ . Λοιπόν, ήταν εντάξει καθώς ο πατέρας μου ζούσε στο Σίδνεϊ και μπορούσα να ανέβω και να μείνω μαζί του και να δανειστώ ένα αυτοκίνητο. Έκλεισα την πτήση, του τηλεφώνησα και του είπα ότι έρχομαι, (ήμουν αρκετά έξυπνος για να μην του πω γιατί ανεβαίνω).

Έφτασα στο Σίδνεϊ τέσσερις ημέρες αφότου είδα την παράσταση και δανείστηκα ένα αυτοκίνητο και οδήγησα τις δύο ώρες στο αεροδρόμιο από το οποίο λειτουργούσαν.

Θα μπορούσα να προσθέσω ότι εκείνη τη στιγμή αντιμετώπιζα πολλά προβλήματα σε μια σχέση. Το λάτρεψα αυτό το κορίτσι αλλά δεν μου βγήκε. Διάβαζα επίσης ένα βιβλίο του Ρίτσαρντ Μπαχ με το όνομα Γέφυρα στο Αιώνιο. Αυτό το βιβλίο ήταν για την έννοια των συντρόφων ψυχής και για το αν είμαστε πραγματικά προορισμένοι για ένα συγκεκριμένο άτομο. Το μέρος του βιβλίου που διάβαζα όταν έφτασα στο Σίδνεϊ ήταν όταν ο Ρίτσαρντ δεν μπορούσε να διαχειριστεί τη σχέση με τον σύντροφο ψυχής του και ανέβηκε σε ένα μικρό μονοκινητήριο αεροπλάνο . Συντρίβεται και ο αγωγός δεν λειτουργεί. Η κατάσταση ήταν εντυπωσιακά σαν αυτό για το οποίο έστηνα τον εαυτό μου. Αναρωτήθηκα αν η Spirit

προσπαθούσε να μου πει να μην ακολουθήσω καθώς θα πεθάνω πριν από την ώρα μου. Στην καρδιά μου ήξερα ότι ήταν σημαντικό να συνεχίσω. Κnewξερα ότι ήθελα να νικήσω τον φόβο του θανάτου. Κnewξερα ότι ήταν σημαντικό. Χρειάστηκαν άλλα 20 χρόνια για να καταλάβω πόσο σημαντικό είναι. Γνωρίζω επίσης ότι εκείνες οι δύο μέρες στο Σίδνεϊ με στήριξαν δυνατά στη ζωή μου για να ξεπεράσω τον φόβο και να μην ελέγχομαι από το άγνωστο.

Όταν έφτασα στο αεροδρόμιο ήταν απασχολημένος με τα αεροπλάνα που απογειώνονταν και οι άνθρωποι κινούνταν παντού. Wasταν μια όμορφη μέρα πολύ λίγο σύννεφο και ο ήλιος έλαμπε.

Έκανα εγγραφή και πλήρωσα τα χρήματά μου. Εξήγησαν ότι τα χρήματα δεν επιστρέφονται. Με πήραν στην εκπαίδευση και μου ταίριαζαν.

Ο άνεμος άρχισε και μου είπαν τότε ότι πάνω από μια ορισμένη ταχύτητα ανέμου δεν μπορούν να βουτήξουν παρά το γεγονός ότι συνέχιζε η κανονική βουτιά στον ουρανό. Κατά τη διάρκεια της ημέρας, ενώ περίμενα να χαλάσει ο άνεμος, διάβασα το βιβλίο μου και είδα τον άλλο ουρανό να κάνει βουτιές και επισκέφτηκα την τουαλέτα τόσες φορές που δεν έμεινε τίποτα μέσα μου...

Περίμενα όλη μέρα από τις 10 το πρωί μέχρι το σούρουπο . Werεταν πιο απολογητικοί και είπαν ότι αν επέστρεφα στις 5 το πρωί ο άνεμος ήταν πάντα χαμηλός εκείνη την ώρα του πρωινού και θα μπορούσα να πηδήξω. Είπα εντάξει και ξεκίνησα για το σπίτι.

Γύρισα σπίτι και δείπνησα, διάβασα το βιβλίο μου όλη τη νύχτα, ήθελα να μάθω αν πέθανε ο Ρίτσαρντ. Προσπαθούσα να καταλάβω αν υπήρχε κάποιο μήνυμα για μένα στο βιβλίο. Αυτή η ιστορία συνέβη πριν μάθω πώς να επικοινωνώ τόσο καθαρά , όπως κάνω τώρα , με τους αγγέλους/πνευματικούς βοηθούς μου.

Σηκώθηκα νωρίς και έφαγα λίγο πρωινό ξέροντας ότι οτιδήποτε έμπαινε σε αυτό το σημείο περνούσε κατευθείαν από μέσα μου...

Έφτασα στο αεροδρόμιο στις 5 το πρωί και ο αέρας ήταν ακίνητος. Τα παιδιά ήταν έκπληκτα που εμφανίστηκα. Είπαν ότι κανείς δεν είχε **ποτέ** επανέλθει την επόμενη μέρα. Με ανέβασαν στο αεροπλάνο και στην κορυφή μου είπαν να βγω στη μικρή μεταλλική πλάκα στην κορυφή του τροχού. Το πιάτο ήταν μόνο αρκετά μεγάλο για ενάμιση σετ ποδιών. Κρεμόμουν στη μεταλλική μπάρα **απολύτως τρομοκρατημένη** . Πραγματικά ένιωσα ότι πήδηξα μέχρι το θάνατό μου.

Δεν επρόκειτο να αποσυρθώ και αν επρόκειτο να πεθάνω εδώ και τώρα, τότε να είναι. Ο τύπος που μου έδωσε φώναζε «Άλμα» και το άφησα. Σε εκείνο το σημείο μπήκα σε ημι - συνείδηση. Τα μάτια μου ήταν ανοιχτά αλλά όλα ήταν μαύρα. Δεν ήμουν συνειδητά ενημερωμένος για το περιβάλλον μου, ούτε για το πού βρισκόμουν ούτε για το τι συνέβαινε. Αλλά μπορούσα να ακούσω μια φωνή να απομακρύνεται από μακριά. Η φωνή μου φώναζε να μαζέψω τα πόδια μου καθώς βρισκόμασταν σε μια ανατροπή. Το στόμα του ήταν ακριβώς δίπλα στο αυτί μου, αλλά ακούστηκε σαν να ήταν ένα μίλι μακριά. Μετά από λίγο σήκωσα τα πόδια μου, χωρίς να ξέρω πραγματικά τι συνέβαινε ή γιατί. Ένιωθα σαν ένα όνειρο και ότι έστρεφα σε εμβρυϊκή θέση και δεν είχα ιδέα τι συνέβαινε ή πού ήμουν. Καθώς έβαζα τα πόδια μου, ισοπεδώσαμε την περιστροφή και μου είπε «ένα δευτερόλεπτο ακόμα και επρόκειτο να τραβήξω το σχοινί».

Ήμασταν ελεύθερη πτώση στη γη και ήξερα ότι σε αυτό το στάδιο δεν υπήρχε **απολύτως** τίποτα που μπορούσα να κάνω γι 'αυτό. Αν επρόκειτο να πεθάνω σε αυτό το σημείο δεν θα μπορούσα να το σταματήσω. Έτσι αποφάσισα να απολαύσω το ταξίδι . **Αποδέχτηκα την κατάσταση μου.**

Κοίταξα τριγύρω και δεν μπορούσα να πιστέψω πόσο περίεργο ήταν να βιώνεις ακόμα την αίσθηση της πτώσης και της επιτάχυνσης.

Τελικά τράβηξε το σχοινί και έβγαλα ένα "ουάου" !!! Μου είπε "Όλοι το κάνουν αυτό". Κατεβήκαμε και προσγειωθήκαμε μέσα στον μικρό κύκλο. Όλοι οι άλλοι δύτες του ουρανού ήρθαν κοντά μου και με ρώτησαν "Το αγάπησες;"

Απάντησα "Απολύτως!"

Τότε είπαν "Λοιπόν θα το ξανακάνεις;"

Απάντησα "Όχι"

Όλοι με ρώτησαν,

"Γιατί όχι?"

Απάντησα "γιατί τώρα ήμουν εκεί και το έκανα!"

Αυτή η εμπειρία με δημιούργησε έτσι ώστε μπόρεσα να απελευθερώσω τον φόβο μου για το θάνατο.

Επιστροφή στο νοσοκομείο στην εντατική.

Κατά τη διάρκεια της ημέρας ήμουν ακόμα απίστευτα συγκεντρωμένος στο να θεραπεύσω τον εαυτό μου.

Την τρίτη φορά που σηκώθηκα για να περπατήσω και να αναπνεύσω βαθιά ξεκίνησα γύρω από την εντατική. Κάθε φορά που πήγαινα για βόλτα η νοσοκόμα ήταν δίπλα μου έτοιμη να βοηθήσει αν χρειαστεί. Ποτέ δεν με κράτησε όταν περπατούσα, υποθέτω ότι ένιωσε τη σημασία να το κάνω για τον εαυτό μου.

Αυτή την τρίτη φορά μου είπε "Τι βλέπεις γύρω σου;"

Απάντησα "Πολλοί αναισθητοι άνθρωποι"

Για περίπου 16 ώρες που ήμουν στην εντατική αυτή ήταν η μόνη φορά που κοίταξα άλλους ασθενείς, δεν ήταν ότι τους αγνόησα αλλά ότι δεν ήταν στη συνείδηση ή την επίγνωσή μου.

Τότε είπε «Γιατί νομίζεις ότι είναι έτσι;»

Τράβηξα το χέρι μου προς το μέρος της, άπλωσα τα χέρια και είπα «δεν θέλω να ξέρω, είμαι συγκεντρωμένος στο να γίνω καλά!»

Στη συνέχεια μου είπε «τηλεφωνούσα στον χειρουργό σου κάθε 15 λεπτά και του είπα ότι δεν ανήκεις στη Μονάδα Εντατικής Θεραπείας μου». Χαμογέλασα και συμφώνησα μαζί της.

Αυτή τη φορά στη βόλτα μου έκανα δύο ολόκληρους γύρους του μεγάλου δωματίου. Κατά τη διάρκεια του δεύτερου γύρου με ρώτησε "Θα θέλατε να κάνετε ντους;"

Την κοίταξα και είπα ότι θα το κάνω και είμαι σίγουρος ότι θα με βοηθήσει να νιώσω καλύτερα και να νιώθω όμορφα και ανανεωμένα.

Όταν επέστρεψα για ύπνο, είπε ότι θα ήταν έτοιμη για λίγο ακόμα και ότι θα έρθει να με πάρει σύντομα. Τώρα με άφηνε μόνη μου. Ένα σαφές σημάδι ότι μπορούσε να με δει να βελτιώνομαι (αν και δεν το γνώριζα τότε).

Μισή ώρα αργότερα γύρισε και με πήρε. Σηκώθηκα ακόμα και χρειάζομαι τη βοήθειά της και πήγαμε στο ντους.

Με γδύθηκε και με κάθισε εντελώς γυμνή σε μια από αυτές τις λευκές πλαστικές καρέκλες και έβαλε το χειροκίνητο ντους στο χέρι μου και είπε ότι θα επέστρεφε σύντομα. Δεν μπορούσα να μετακινήσω τίποτα, το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να καθίσω εκεί στην ίδια θέση που με έβαλε. Δεν ήμουν σε θέση να μετακινήσω το νερό καθόλου.

Φαινόταν ότι είχε φύγει για λίγο όταν επέστρεψε και έσκυψε το κεφάλι της γύρω από την πόρτα. Με ρώτησε αν τα πάω καλά, στο οποίο είπα ναι.

Στη συνέχεια είπε: "Έχω μερικές νοσοκόμες εδώ, είναι εντάξει αν έρθουν;"

Με ένα πολύ μεγάλο χαμόγελο στα χείλη ρώτησα «και τι θέλουν να δουν;»

Απάντησε με ένα υπέροχο γέλιο «Θέλουν να σε δουν στο ντους!»

Γέλασα λέγοντας «έτσι νόμιζα ... φέρε τα μέσα!»

Οι υπόλοιπες νοσοκόμες στριμώχτηκαν στο ντους καθώς καθόμουν εκεί γυμνή κρατώντας το τριαντάφυλλο του ντους. Νοσοκόμα μου είπε «πόσο καιρό d ο νομίζετε ότι αυτή η μονάδα εντατικής θεραπείας ήταν εδώ;»

Είπα «δεν ξέρω, ίσως 70 χρόνια υποθέτω. "

Είπε «ναι, και είσαι η πρώτη που έκανε ποτέ ντους σε αυτό. Δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε γιατί έκαναν ντους σε Μονάδα Εντατικής Θεραπείας όπου οι άνθρωποι κάνουν σφουγγαράκια!»

»

Όλοι γελάσαμε.

Συνέχισαν να εξηγούν πώς το ντους χρησιμοποιούνταν πάντα ως αποθήκη, οπότε έπρεπε να το καθαρίσουν και να το καθαρίσουν.

Η Lynette και η Amber με επισκέπτονταν συχνά κατά τη διάρκεια της ημέρας.

Περίπου στις 4 το απόγευμα ο τακτικός ήρθε και με έβγαλε από την Εντατική και με πήγε σε έναν θάλαμο.

Αφού πήγα με τροχό στον θάλαμο, η Lynette και η Amber με πήγαν με το ποδήλατο στην καφετέρια του νοσοκομείου και είχαμε δείπνο όλοι μαζί και συζητήσαμε για συνηθισμένα πράγματα.

Εκείνο το βράδυ της Δευτέρας θα ήθελα να κοιμηθώ, αλλά υπήρχε μια νοσοκόμα από την κόλαση στον θάλαμο που χτύπησε όλους τους δίσκους και τις σφουγγαρίστρες και τους κουβάδες και τριγύριζε δυνατά όλη τη νύχτα.

Έτριβα στο στήθος μου μια πολύ ειδική θεραπευτική κρέμα και έπαιρνα ειδικά συμπληρώματα διατροφής που κανονικά έπαιρνα καθημερινά . Μου τα είχε φέρει η Λινέτ .

Το πρωί της Τρίτης ήρθε ο τακτικός και με πήγε ξανά στην ακτινογραφία και έκαναν περισσότερες ακτινογραφίες θώρακα και μετά με πήγαν ξανά στο κρεβάτι μου.

Κάθε ώρα και μερικές φορές πιο συχνά πήγαινα για βόλτες πάνω -κάτω στους διαδρόμους εξακολουθώντας να αναπνέω βαθιά και να βήχω μικρές ποσότητες αίματος. Wasμουν ανεξάρτητη και κινούμουν με ρυθμό ελαφρώς πιο αργό από τον κανονικό ρυθμό βάρδισης.

Είχα μερικά τηλεφωνήματα και μερικούς επισκέπτες. Ένας από αυτούς τους επισκέπτες ήταν η νοσοκόμα εντατικής θεραπείας που ήταν φίλη των αδερφών μου.

Όταν ήμουν στο θάλαμο, ήρθε μια νοσοκόμα που έκανε μια μελέτη για το τι προκαλεί τραυματισμούς σε σοβαρά τροχαία ατυχήματα, ώστε οι κατασκευαστές αυτοκινήτων να μπορούν να προσαρμόσουν τα σχέδια των αυτοκινήτων για να ελαχιστοποιήσουν αυτούς τους τραυματισμούς.

Έκανε πολλές ερωτήσεις
Μια ερώτηση ήταν "υπήρχε κάτι που εμπόδιζε την όρασή μου;"
Η απάντησή μου ήταν "Ναι"
Ρώτησε «Και τι ήταν αυτό;»
Απάντησα "Τα βλέφαρά μου!"

Το έγγραψε χωρίς να συνειδητοποιήσει ότι είχα κάνει ένα αστείο και μετά με κοίταξε ψηλά και την είδα να με αξιολογεί. Στη συνέχεια γέλασε.

Τότε είπα "η σκόνη του αερόσακου με εμπόδισε να μπορώ να δω πού να οδηγήσω το αυτοκίνητο στην ασφάλεια"

Η νοσοκόμα ήταν επίσης καλόγρια. Μου μίλησε για το πόσο απίστευτο ήταν που ήμουν ζωντανή. Ενώ μου πήρε συνέντευξη, ένας μηχανικός αξιολόγησε το αυτοκίνητό μου. Μια εβδομάδα αργότερα, όταν ο φίλος μου ο Μάικλ και εγώ πήγαμε να κοιτάξουμε το αυτοκίνητο και να μαζέψουμε μερικά πράγματα από αυτό, ο άντρας που το είχε αποθηκεύσει ρώτησε "πόσοι άνθρωποι πέθαναν σε αυτό;" Μιχαήλ είπε ότι κανείς δεν died, και κοιτάτε τον άνθρωπο που επέζησε. Σοκαρίστηκε και είπε πόσο απίστευτο ήμουν ζωντανός (ή παρόμοιες λέξεις)

Το πρωί της Τετάρτης ο θωρακικός χειρουργός ήρθε να με δει και τράβηξε την κουρτίνα γύρω μου και κούνησε το κεφάλι του από τη μια πλευρά στην άλλη λέγοντας «Δεν έχω ξαναδεί κάτι τέτοιο ...»

Σε αυτό το σημείο σκέφτηκα πραγματικά, "ίσως αυτό είναι χειρότερο από αυτό που επιτρέπω στον εαυτό μου να συνειδητοποιήσει ..."

Είπε: «Δεν πίστευα στις ακτινογραφίες που έκανα χθες και κάλεσα τον κορυφαίο θωρακικό χειρουργό από τη Μελβούρνη και αυτός και εγώ είμαστε ξύπνιοι εδώ και 24 ώρες, ακουμπώντας τις ακτινογραφίες από το βράδυ της Κυριακής και χθες το πρωί. συμφώνησε με την αρχική μου διάγνωση ότι έβγαλα ενάμιση πνεύμονα. Συμφωνεί επίσης με τη σημερινή μου διάγνωση, ότι τώρα έχετε δύο ολοκαίνουργια πνευμόνια ενός εφήβου που δεν κάπνιζε ποτέ».

Είπα "είμαι 43 ετών"

Είπε: «Το ξέρω...»

Ίμουν τόσο ενθουσιασμένος... το είχα πετύχει...

Ρώτησα "τι γίνεται τώρα;"

Απάντησε: «Μπορείς να πας σπίτι»

Ρώτησα "πόσο σύντομα;"

Απάντησε «όσο το δυνατόν γρηγορότερα. Ακούω κάνετε θεραπευτικές τεχνικές και ότι γου έχουν επίσης τη λήψη συμπληρωμάτων, και αυτό προφανώς είναι που εργάζονται για σας και θα είναι σε καλύτερη θέση στο σπίτι.»

Όταν ο ανελκυστήρας μου έφτασε μια ώρα αργότερα για να με πάει σπίτι, βγήκα από το νοσοκομείο κάτω από τον δικό μου ατμό.

Μέσα σε δύο εβδομάδες από το ατύχημα ήμουν σε θέση να χτυπήσω το στήθος μου σαν τον Ταρζάν.

Τα σπασμένα πλευρά και το σπασμένο στέρνο μου γιατρεύονταν όμορφα.

Δεν θα ήταν εκπληκτικό αν όλοι εμπιστευόμασταν τον εαυτό μας και τις ιδέες και τις εμπνεύσεις που παίρνουμε;

Πόσο πραγματικά εμπιστευόμαστε τον εαυτό μας;

Γνωρίζω με την πάροδο των ετών από το 1987 η πίστη και η εμπιστοσύνη που έχω στον εαυτό μου και σε αυτό που είμαι ικανός, έχει αυξηθεί πάρα πολύ. Αυτό οφείλεται κυρίως στην ίδια δουλειά που μοιράζομαι τώρα μέσω του www.enjoyinnerpeace.com.au Σε αυτόν τον ιστότοπο υπάρχουν πολλά αντικείμενα που σας επιτρέπουν να συνεχίσετε την πνευματική σας ανάπτυξη ενώ βρίσκεστε στο σπίτι ή μοιράζεστε με άλλους ομοϊδεάτες στο ίδιο ταξίδι.

Αν θέλετε να μάθετε πώς να συνεργαστεί με το Πνεύμα Οδηγοί σας, όπως ο John ή θέλουν να μάθουν περισσότερα σχετικά με το ποιος είσαι, πού έχετε έρθει από, όπου θα έχετε την ευκαιρία και γιατί είστε εδώ, τότε πάμε σε h είναι το web site www.enjoyinnerpeace.com.au

Μόλις εκεί στο site του

Πρώτα παρακολουθήστε το βίντεο 20 λεπτών στην καρτέλα Η ιστορία μας

Δεύτερον, αγοράστε ένα ebook.

Τρίτον, μπορείτε να αγοράσετε ένα Πρόγραμμα Σπουδών στο σπίτι, το οποίο μπορείτε να εργαστείτε μόνοι σας, στο σπίτι σας

Τέταρτον, κλείστε τον εαυτό σας για διαβούλευση one on one για το Προφίλ Προσανατολισμού, όπου δημιουργείτε /βελτιώνετε σαφή αμφίδρομη επικοινωνία με τους πνευματικούς βοηθούς σας.

Ανάλογα με το πόσο μακριά θέλετε να συνεχίσει την πνευματική ανάπτυξη σας δεν είναι πάνω από 600 μαθήματα σχετικά με την πνευματικότητα και πολλές άλλες υπηρεσίες που είναι διαθέσιμες.

Εξερευνήστε τον ιστότοπο www.enjoyinnerpeace.com.au και εάν έχετε οποιοσδήποτε ερωτήσεις, απλώς κάντε τις.

Ο Τζον περιηγείται τον κόσμο διδάσκοντας τους ανθρώπους πώς να μιλούν με τους Πνευματικούς οδηγούς τους, να εμπιστευονται τον εαυτό τους, να βρίσκουν τον σκοπό της ζωής τους και να έχουν το θάρρος να τον επιδιώξουν.

Εάν επιθυμείτε τον John να έρθει στην περιοχή σας, επικοινωνήστε μαζί του ή του προσωπικού του μέσω της ιστοσελίδας www.enjoyinnerpeace.com.au.

Επίσης, αν είστε, επίσης, σε άπταιστα αγγλικά και υπάρχουν σφάλματα στα translati για από την αγγλική έκδοση του παρόντος μετάφραση παρακαλούμε να γνωρίζουν το γραφείο μου και αν είναι στην ευχάριστη θέση να επανεξετάσει τη μετάφραση για μας τότε θα είμαστε ευτυχισμένοι προς τα εμπρός η έκδοση εγγράφου λέξη να επεξεργαστείτε. Σας ευχαριστούμε εκ των προτέρων που μας βοηθήσατε

1 από 18